

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 750/2014-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. decembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť E. V., G. D., a P. G., zastúpených advokátkou JUDr. Martou Gahérovou, Grösslingová 58, Bratislava, vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžp 10/2013 z 30. apríla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. V., G. D. a P. G. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. júla 2014 doručená sťažnosť E. V., G. D. a P. G. (ďalej len „sťažovatelia“, v citáciách aj „žalobcovia“) vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžp 10/2013 z 30. apríla 2014 (ďalej aj „namietaný rozsudok“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia sú v procesnom postavení žalobcov v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného Okresného úradu Bratislava (pôvodne žalovaný Krajský stavebný úrad v Bratislave, pozn.) č. A-2010/2351-DLD z 25. novembra 2010, ktorým *„dodatočne povolil zmenu dokončenej stavby: Stavebné úpravy hospodársko-prevádzkovej budovy na bowlingovú herňu so zázemím... a povolil užívanie zmeny dokončenej stavby...“*.

V predmetnej veci Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozhodol rozsudkom č. k. 2 S 11/11-92 zo 14. novembra 2012, ktorým žalobu zamietol. O odvolaní sťažovateľov rozhodol najvyšší súd namietaným rozsudkom 30. apríla 2014 tak, že potvrdil prvostupňový rozsudok zo 14. novembra 2012.

3. Podľa názoru sťažovateľov *„napadnutý rozsudok neobsahuje jasné právne závery majúce pre vec podstatný význam, a tiež právny názor v ňom obsiahnutý je svojvoľný a zjavne neodôvodnený... v obsahu napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu absentuje hmotnoprávne posúdenie veci a uvedenie dôvodov, pre ktoré najvyšší súd považoval za nesprávne naše argumenty v súvislosti s naplnením účelu právnej regulácie funkčného využitia daného územia v skutkových okolnostiach konkrétnej veci a absentujú dôvody, prečo prevádzka bowlingovej herne s barom negatívne neovplyvňuje hlavnú funkciu daného územia, ktorým je rodinné bývanie“*.

4. Ako dôkazový materiál sťažovatelia k sťažnosti pripojili okrem iných písomností rozsudok krajského súdu č. k. 2 S 11/11-92 zo 14. novembra 2012 a namietaný rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžp 10/2013 z 30. apríla 2014.

5. Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„I. Základné právo sťažovateľov... domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa článku 46 odsek 1 Ústavy... a právo na spravodlivý proces podľa článku 6 odsek 1 Dohovoru... rozsudkom Najvyššieho súdu... zo dňa 30.4.2014 sp. zn. 6Sžp/10/2013 porušené bolo.

II. Ústavný súd... zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.4.2014 sp. zn. 6Sžp/l 0/2013 a prikazuje mu vo veci znovu konať a rozhodnúť,

III. Najvyšší súd... je povinný sťažovateľom uhradiť trovy konania v sume 501,70 € na účet ich právneho zástupcu...“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo... prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

8. Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom,

neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Predmetom posudzovanej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľov, že postupom najvyššieho súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 6 Sžp 10/2013 a jeho rozsudkom z 30. apríla 2014 boli porušené ich v sťažnosti označené práva (body 1 a 5).

10. Zo sťažnosti možno vyvodiť, že sťažovatelia namietali porušenie svojich v sťažnosti označených práv postupom najvyššieho súdu a jeho rozsudkom (ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie), najmä tým, že sa stotožnil s faktickými a právnymi názormi a závermi krajského súdu (a tým aj vo veci rozhodujúcimi správnyimi orgánmi, pozn.), ktoré však podľa názoru sťažovateľov vyplývalo z nedostatočne zisteného existujúceho skutkového stavu veci a následne z jeho nesprávneho právneho posúdenia (pozri tiež bod 3).

11. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade,

že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

12. Pokiaľ ide o sťažovateľmi namietané porušenie ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozhodnutím najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľov rozsudkom sp. zn. 6 Sžp 10/2013 z 30. apríla 2014 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy a dohovoru.

13. Po oboznámení sa s obsahom namietaného rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil rozsudok krajského súdu ako vecne správny, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zistených skutkových záverov a na tomto základe vyvedených právnych záverov. Najvyšší súd najskôr oboznámil výsledky konania správnych orgánov v predmetnej veci, podstatu odvolacích námietok sťažovateľov a stanovisko účastníčky konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil najvyšší súd takto:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcov úspech priznať nemožno.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 2 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj

orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len „rozhodnutie správneho orgánu“).

Podľa § 247 ods. 1 OSP podľa ustanovení tejto (druhej) hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

Predmetom súdneho prieskumu je v danej veci rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým v súlade s ustanovením § 59 ods. 2, § 46 a § 47 správneho poriadku, ako aj podľa príslušných ustanovení stavebného zákona zmenil príslušnú časť výroku prvostupňového správneho rozhodnutia Mesta... č. 5/81-DSP, kol/3271-13973/2010 zo dňa 5. augusta 2010 tak, že pôvodný text „v zmysle § 88, § 88a, § 66, § 55, § 85 a § 82 ods. 1 stavebného zákona sa podľa § 85 ods. 2 a § 88a stavebného zákona dodatočne povoľuje a podľa § 82 ods. 1 stavebného zákona povoľuje užívanie...“ nahradil textom „... podľa ustanovení § 88 ods. 1 písm. b), 88a ods. 4, § 66 stavebného zákona, v nadväznosti na ustanovenie § 85 ods. 2 stavebného zákona v spojení s ustanovením § 10 vyhlášky č. 453/2000 Z. z. dodatočne povoľuje zmenu dokončenej stavby: „Stavebné úpravy hospodársko-prevádzkovej budovy na bowlingovú herňu so zázemím“, na pozemkoch... a zároveň podľa ustanovení §§ 85 ods. 2 a 82 ods. 1 stavebného zákona, v spojení s ustanovením § 88a ods. 9 stavebného zákona povoľuje užívanie zmeny dokončenej stavby: „„Stavebné úpravy hospodársko-prevádzkovej budovy na bowlingovú herňu so zázemím“, na pozemkoch...“ V ostatných častiach ponechal napadnuté rozhodnutie nezmenené a v platnosti.

Z dôvodu zamedzenia opakovaného opisu priebehu stavebného konania, a to tak prvostupňového ako aj odvolacieho, sa Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“) rozhodol na účely poskytnutia jasného, stručného a zrozumiteľného odôvodnenia svojho rozhodnutia účastníkom konania, odkázať na podrobný opis stavebného konania obsiahnutého v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, s tým, že jeho zákonný priebeh a zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu posúdi v korelácii s jednotlivými odvolacími námietkami žalobcov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, posúdiac dôležitosť jednotlivých odvolacích námietok považoval za potrebné sa v prvom rade vypořiadat' s dôvodnosťou námietky, ktorou žalobcovia opakovane (v rámci stavebného konania, ako aj v žalobe) poukazovali na zjavný rozpor navrhovaného funkčného využitia predmetnej stavby so záväznou časťou územnoplánovacej dokumentácie mesta..., konkrétne so Všeobecne záväzným nariadením mesta... č. 2/97 v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „VZN č. 2/97“) majú za to, že žalovaný povolil prevádzku bowlingovej herne s tzv. zázemím resp. s pohostinstvom alebo barom do uzemnopriestorového celku 6-3, ktorý je určený pre individuálne formy obytných štruktúr, pričom tieto plochy sú prednostne určené pre funkcie individuálneho rodinného bývania v zástavbe rodinných domov. V tejto súvislosti tiež namietali, že ich námietky týkajúce sa rozporu so záväznou časťou územného plánu Mesta..., ako aj odvolanie v správnom konaní smerovali od začiatku proti stanovisku Mesta..., ktorým vyjadril súlad s územným plánom mesta, avšak prvostupňový správny orgán ani žalovaný nepostupovali podľa § 140b ods. 6 stavebného zákona a nevyžiadali si stanovisko svojho nadriadeného orgánu.

Podľa § 140b ods. 6 stavebného zákona ak odvolanie proti rozhodnutiu podľa tohto zákona smeruje proti obsahu záväzného stanoviska, odvolací orgán konanie preruší a vyžiada si stanovisko k obsahu odvolania od dotknutého orgánu príslušného na vydanie záväzného stanoviska. Odvolanie spolu so stanoviskom dotknutého orgánu k obsahu odvolania predloží stavebný úrad orgánu, ktorý je nadriadeným orgánom dotknutého orgánu a vyžiada si od neho potvrdenie alebo zmenu záväzného stanoviska. Počas prerušenia konania neplynú lehoty na rozhodnutie o odvolaní.

Podľa § 140a písm. b/ stavebného zákona dotknutým orgánom je obec, ak nie je stavebným úradom podľa tohto zákona a konanie sa týka pozemku alebo stavby na jej území, okrem stavby diaľnice a cesty pre motorové vozidlá.

Z vyššie citovaného ustanovenia nepochybne vyplýva, že pokiaľ obec vystupuje v postavení stavebného úradu nie je dotknutým orgánom. Preto pokiaľ žalobcovia vytýkali, že konajúce správne orgány nepostupovali v súlade s ustanovením § 140b ods. 6 stavebného zákona a nevyžiadali si stanovisko nadriadeného orgánu je potrebné túto námietku označiť za nedôvodnú. V tejto súvislosti sa najvyššiemu súdu žiada uviesť, že obec ako stavebný úrad posudzovala súlad zmeny účelu užívania stavby so záväznou časťou územnoplánovacej dokumentácie podľa § 85 ods. 3 stavebného zákona.

Podľa § 85 ods. 1 stavebného zákona stavbu možno užívať len na účel určený v kolaudačnom rozhodnutí, prípadne v stavebnom povolení. Zmeny účelu užívania stavby, ktoré spočívajú v zmene spôsobu užívania stavby, jej prevádzkového zariadenia, v zmene spôsobu a v podstatnom rozšírení výroby alebo činností, ktoré by mohli ohroziť život a zdravie ľudí alebo životné prostredie, vyžadujú rozhodnutie stavebného úradu o zmene v užívaní stavby; na konanie o zmene v užívaní stavby sa vzťahujú primerane ustanovenia § 76 až 84.

Podľa § 85 ods. 2 stavebného zákona zmenu v užívaní stavby, ktorá je spojená so zmenou stavby, prerokuje stavebný úrad pri stavebnom konaní a po jej dokončení vykoná kolaudáciu zmeny stavby. Zmenu v užívaní stavby, ktorá je spojená so zmenou stavby spočívajúcou v stavebných úpravách, ktorými sa podstatne nemení vzhľad stavby a nezasahuje sa do nosných konštrukcií stavby, môže prerokovať stavebný úrad v spojenom konaní o zmene v užívaní stavby podľa odseku 1.

Podľa § 85 ods. 3 stavebného zákona zmeny účelu užívania stavby, ktoré spočívajú v zmenách podľa odseku 1 a 2, stavebný úrad nepovolí, ak sú v rozpore so záväznou časťou územnoplánovacej dokumentácie.

V súlade so záväznou časťou Územného plánu mesta..., ktorý bol vyhlásený Všeobecne záväzným nariadením Mesta... č. 2/97 v znení VZN č. 15/2000, č. 5/2002, č. 15/2004, č. 2/2005 a č. 2/2006 sa predmetná stavba nachádza na území individuálnych obytných štruktúr, pričom podľa hlavnej prevládajúcej funkcie sú tieto plochy prednostne určené pre funkcie individuálneho rodinného bývania v zástavbe rodinných domov

a na vymedzených plochách sa nevyklučuje umiestnenie doplnkových funkcií základnej nekomerčnej vybavenosti, skupinového nízkopodlažného bývania, lokálnej rekreácie, verejnej zelene a technickej infraštruktúry, ak tieto podporujú prevládajúcu funkciu, respektíve negatívne neovplyvňujú prevládajúcu funkciu bývania. V danom územnopriestorovom celku nie sú prípustné kapacitné poľnohospodárske funkcie, kapacitné podnikateľské prevádzky, areálové výrobné funkcie, areálové skladové prevádzky a areálové dopravné zariadenia.

Podľa vyjadrenia mesta..., oddelenia výstavby a územného plánovania z 26. mája 2011, zabezpečujúceho obstarávanie územnoplánovacích podkladov a územnoplánovacej dokumentácie, t. j. územného plánu obce a územného plánu zóny, je prevádzka bowlingovej herne so zázemím zlučiteľná s funkciou individuálneho rodinného bývania v zástavbe rodinných domov, nakoľko prevádzka bowlingovej herne nie je uvedená v neprípustnej záväznej funkcii.

Žalobcovia zjavný rozpor navrhovaného funkčného využitia predmetnej stavby so záväznou časťou územného plánu vzhľadom predovšetkým v tom, že bowlingová herňa so zázemím (pohostinstvom, barom) nie je zlučiteľná s funkciou bývania podľa záväzného regulatívu, keďže je dostupná širokej verejnosti, konajú sa tam spoločenské a firemné akcie, pre ktoré je charakteristický zvýšený hluk zabávajúcich sa hostí, zvýšený hluk z audio zariadení, zvýšený pohyb osôb a dopravných prostriedkov do neskorých nočných hodín a navyše prevádzka je otvorená pravidelne 4 dni v týždni vrátane dní pracovného pokoja -štvrtok, piatok, sobota, nedeľa od 15.00 hod do 23.00 hod.

Vo vzťahu k námietke, ktorou žalobcovia namietali, že prevádzka produkuje zvýšený hluk, najvyšší súd vychádzajúc zo záverov Protokolu o meraní hluku vo vonkajšom prostredí od zdroja hluku - prienik hluku prevádzky... vypracovaného..., odborné spôsobilým inžinierom v odbore „Meranie a hodnotenie hluku“ dňa 6. novembra 2009, podľa ktorých hladiny hluku pre deň, večer a noc neboli v meranom mieste v čase merania prevádzkou... prekročené, túto vyhodnotil za nedôvodnú. V súvislosti s touto výhradou najvyšší súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. mája 2010 sp. zn. 6Sžo/150/2009 publikované ako rozhodnutie č. 99/2011 v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu SR a súdov Slovenskej republiky č. 6/2011, v ktorom najvyšší súd uviedol, že: „... Znalecký posudok je jedným z dôkazov v správnom konaní, ktorý hodnotí správny

orgán ako ktorýkoľvek iný dôkaz, pričom však nie je oprávnený posudzovať jeho správnosť (jeho závery), ale hodnotí iba to, či úvahy znalca zodpovedajú zásadám logiky a skutkovým záverom vyplývajúcim z dôkazov vykonaných správnym orgánom“. Preto pokiaľ odborne spôsobilá osoba nevyhodnotila negatívny dopad navrhovanej prevádzky na hluk vo vonkajšom prostredí, skutočne, ako správne uviedol súd prvého stupňa, nebol dôvod pre neakceptáciu predloženého protokolu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky súhlasne s názorom súdu prvého stupňa zdieľa názor, že pri posudzovaní súladu zlučiteľnosti navrhovanej zmeny v užívaní predmetnej stavby s územným plánom mesta... je relevantné, že prevádzka bowlingovej herne jednak podporuje lokálne športovo-rekreačné aktivity a preto je svojou povahou zlučiteľná s funkciou individuálneho rodinného bývania (plní jej doplnkovú funkciu) a jednak, že sa nejedná o veľkokapacitnú komerčnú prevádzku zábavného typu, ktorej prevádzka je v danom územnopriestorovom celku neprípustná.

Rovnako námietka, ktorou sa žalobcovia dovoľávali aplikácie ustanovenie § 82 ods. 1 stavebného zákona v podobe určenia podmienok užívania stavby, napríklad určenia maximálnej kapacity prevádzky, obmedzenia prevádzkovej doby v nočných hodinách nie je relevantná.

Podľa § 82 ods. 1 stavebného zákona kolaudačným rozhodnutím sa povoľuje užívanie stavby na určený účel, a ak je to potrebné, určia sa podmienky užívania stavby.

Podľa § 82 ods. 4 stavebného zákona v podmienkach užívania stavby stavebný úrad podľa druhu a účelu stavby uloží najmä vyznačenie drobných odchýlok do overenej dokumentácie stavby, ktoré stavebný úrad vzal na vedomie, a ďalšie povinnosti na zabezpečenie verejných záujmov, na ochranu práv a oprávnených záujmov účastníkov, na zabezpečenie záujmov starostlivosti o životné prostredie, bezpečnosť a ochranu zdravia ľudí, požiarnu bezpečnosť a zabezpečenie prístupu osobám s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie.

Kolaudačným rozhodnutím respektíve rozhodnutím o zmene v užívaní stavby sa povoľuje užívanie stavby k určenému účelu a ak je to potrebné, stanovia sa podmienky pre užívanie stavby. Vždy však musí ísť o podmienky, ktoré majú oporu vo všeobecných podmienkach na výstavbu a vyplývajú zo stavebnotechnického stavu stavby a preto nimi nemožno regulovať prevádzkovú dobu zariadenia poskytujúceho služby či už športového

alebo reštauračného charakteru v obave, že by návštevníci tohto zariadenia mohli byť hluční. Preto súd prvého stupňa správne v odôvodnení napadnutého rozsudku zdôraznil, že prípadné negatívne vplyvy zmenu spôsobu využitia prevádzky je kompetentná svojimi nástrojmi regulovať územná samospráva. Na tomto mieste je ešte žiaduce uviesť, že pokiaľ stavba spĺňa všeobecné technické požiadavky, technické normy, sú dodržané požiadavky určené dotknutými orgánmi, predovšetkým vylúčenie alebo obmedzenie negatívnych účinkov stavby a jej užívania na životné prostredie nemôže byť prekážkou vydania rozhodnutia stavebného úradu jej eventuálny negatívny vplyv v podobe hluku zasahujúceho vedľajšiu stavbu, ktorého existencia v stavebnom konaní preukázaná nebola.

Pokiaľ ide o výhradu žalobcov o nedostatočnom počte parkovacích miest odvolací súd mal z obsahu administratívneho spisu preukázané, že vo dvorovej časti na pozemkoch parc... je zriadených 5 parkovacích miest pre zákazníkov a 1 parkovacie miesto pre personál slúžiacich aj pre predchádzajúcu prevádzku, pričom zo situácie dopravného značenia potvrdenej ODI v... dňa 13. júla 2010 vyplýva, že pre potreby navrhovanej prevádzky bowlingu je potrebných minimálne 5 parkovacích miest. Preto pokiaľ sa konajúce správne orgány odvolávali vo vzťahu k zabezpečeniu statickej dopravy na kladné stanovisko príslušného dotknutého orgánu, nepochybili, nakoľko ním boli zviazané. Z uvedeného dôvodu aj túto námietku žalobcov najvyšší súd nemohol akceptovať.

Posúdiac tiež relevanciu námietky, ktorou žalobcovia prezentovali, že povolenou prevádzkou dôjde k narušeniu súkromia a pohody bývania, najvyšší súd plne sa stotožniac s argumentmi súdu prvého stupňa dodáva, že v danom prípade súd prvého stupňa správne uviedol, že sa nejedná o občianskoprávne námietky, ktoré by odôvodňovali postup podľa § 137 ods. 2 stavebného zákona, ktorý by konkrétne znamenal prerušenie stavebného konania a odkázanie účastníkov konania na súd alebo iný príslušný orgán. Preto stavebný úrad v tejto súvislosti nevykázal vadu, ktorá by mala za následok zrušenie napadnutého rozhodnutia. Správne prvostupňový správny orgán v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že tieto námietky nemajú charakter občianskoprávných námietok v zmysle ustanovenia § 137 ods. 2 stavebného zákona, ale sa jedná o námietky, ktoré sa týkajú splnenia základných požiadaviek na stavby podľa § 43d stavebného zákona a všeobecných technických požiadaviek na výstavbu podľa vyhlášky č. 532/2002 Z, z., ktorými je povinný sa zaoberať a vyhodnotiť ich v odôvodnení svojho rozhodnutia, pričom je viazaný

stanoviskami a vyjadrenia dotknutých orgánov (§ 140b ods. 1 stavebného zákona). Na uvedenom nič nemení skutočnosť, že žalovaný správny orgán na rozdiel od prvostupňového správneho orgánu tieto námietky posúdil ako občianskoprávne (§ 250i ods. 3 OSP).

Záverom zaoberajúc sa námietkou, ktorou žalobcovia operovali, že napadnutým rozhodnutím bolo porušené ich ústavné právo na súdnu ochranu podľa článku 46 Ústavy Slovenskej republiky, do ktorého obsahu ako uviedli patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy a taktiež aj právo na ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy najvyšší súd upriamuje pozornosť žalobcov na skutočnosť, že v posudzovanom prípade konajúce správne orgány aplikovali na daný prípad relevantné právne predpisy a to konkrétne stavebný zákon a vykonávacie právne predpisy vzťahujúce sa naň, pričom taktiež nezistil, že by ich rozhodnutia boli arbitrárne majúc za to, že správne orgány dostatočne zistili skutkový stav veci a žalobcom ako účastníkom stavebného konania poskytli zrozumiteľné dôvody, pre ktoré ich námietkam a odvolaniu nevyhoveli.

V súvislosti s vyššie uvedenou námietkou najvyšší súd odkazuje tiež na citáciu z Komentáru k Ústave Slovenskej republiky, Milan Čič a kolektív str. 235: „Z povahy práva na súdnu ochranu vyplýva, že jednotlivcovi patrí voči štátu v danej konkrétnej záležitosti iba práva na zodpovedajúce súdne konanie pred príslušným súdom, nevzniká mu však nárok na „jemu priaznivé rozhodnutie v zmysle nároku na právnu ochranu“. Ústava teda zaručuje každému jednotlivcovi, fyzickej i právnickej osobe právo voči štátu, aby jeho žaloba bola súdom prijatá i prejednaná v súlade so zákonnou úpravou občianskosúdneho konania. Priaznivé meritórne rozhodnutie pre toho, kto sa domáha súdnej ochrany, závisí totiž v jednotlivých prípadoch od toho, či boli splnené procesné i materiálne zákonné predpoklady.“

Odvolací súd, tiež posúdil formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu ako aj žalovaného a nezhliadol ich nezákonnosť majúc za to, že tieto sú podľa jeho názoru náležité a podrobne odôvodnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, považujúc rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, ako aj prvostupňového správneho orgánu za zákonné, vydané na základe spoľahlivo a náležité zisteného skutkového stavu vyhodnotil námietky žalobcov uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné a preto mu nezostávalo iné ako

napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 219 ods. 1 a 2 OSP, stotožniac sa v celom rozsahu s jeho odôvodnením.

Vzhľadom k tomu, že zákonom č. 180/2013 Z. z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného od 1. októbra 2013, obvodné úrady zriadené podľa predpisov účinných do 30. septembra 2013 sú okresné úrady podľa tohto zákona, odvolací súd podľa § 107 ods. 4 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. na strane žalovaného pokračoval v konaní s právnym nástupcom pôvodne označeného žalovaného, ktorým je okresný úrad...»

14. Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu (nadväzujúce na právny názor krajského súdu a vo veci konajúcich správnych orgánov) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňujú, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Ústavný súd sa v tomto ohľade stotožňuje s najvyšším súdom prezentovaným právnym názorom, podľa ktorého preukázanie materiálnej existencie zdaniteľného plnenia a jeho použitie platiteľom dane na uskutočňovanie zdaniteľných plnení (ich charakteru) je esenciálnou podmienkou pre odpočítanie dane, ktoré nenastáva ex lege, ale je právom platiteľa dane.

15. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľov zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovatelia v tomto konaní dostali odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

16. Ústavný súd v závere poznamenáva, že dôvody rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžp 10/2013 z 30. apríla 2014 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu najvyšší súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

17. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto jej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

18. Po odmietnutí sťažnosti sťažovateľov ako celku nebol už právny dôvod zaoberať sa ich ostatnými návrhmi uvedenými v bode 5.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. decembra 2014